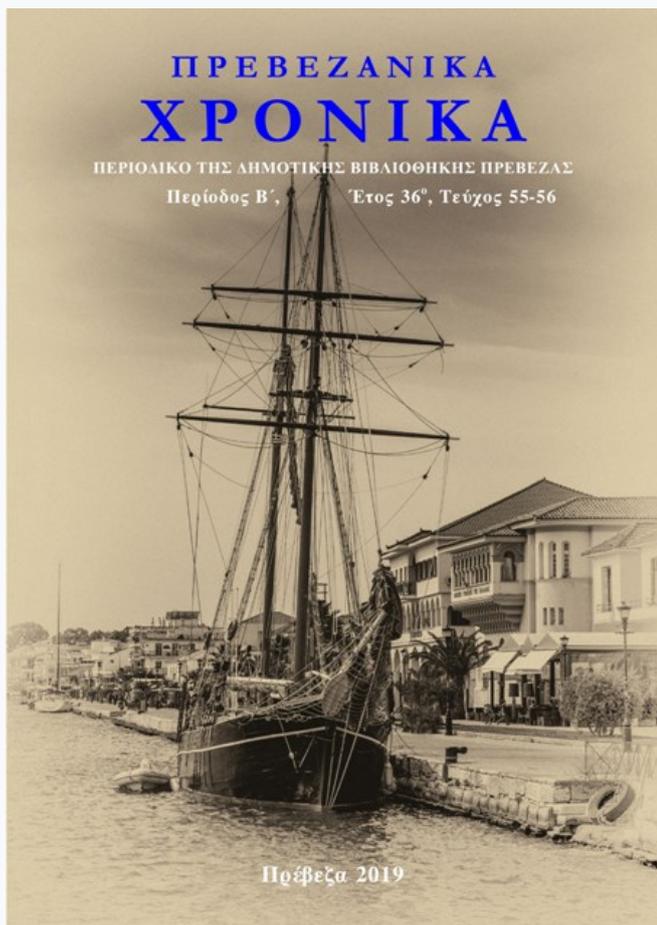

Πρεβεζάνικα Χρονικά

No 55-56 (2019)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 55-56 (2019)

Ο ταξιδευτής

Σπυριδούλα Γεωργοκίτσου

doi: [10.12681/prch.28234](https://doi.org/10.12681/prch.28234)

Copyright © 2019, Σπυριδούλα Γεωργοκίτσου

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

To cite this article:

Γεωργοκίτσου Σ. (2019). Ο ταξιδευτής. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (55-56), 332–334. <https://doi.org/10.12681/prch.28234>

Σπυριδούλα ΓΕΩΡΓΟΚΙΤΣΟΥ

Ο ταξιδευτής

Δώσ' μου το χέρι σου.
 Μη διστάζεις.
 Τώρα ξεκινάει το παιχνίδι μας,
 τώρα αρχίζει η ζωή.
 Ερωτήσεις μην κάνεις,
 μα τα μάτια κλείσε
 κι άκου.

Δώσ' μου το χέρι σου
 και εγώ θα σε ξαναβαφτίσω.
 Θα πάρεις το όνομα του πιο όμορφου σημείου
 τούτου του τόπου.
 Έπειτα θα πας νοερά
 και θα διοχετεύσεις όση ενέργεια σου 'χω χωρέσει μέσα στις
 σφιχτές σου παλάμες.
 Είσαι το Μονολίθι,
 η πιο μεγάλη ακτή της Ευρώπης.
 Είναι τα μάτια σου απέραντα
 και στο εξίσου απέραντο γαλάζιο θα εξισωθούν,
 θα νιώσουν σπίτι τους
 και θα φωλιάσουν.
 Μεταφέρσου εκεί με τον νου.
 Σώπασε.
 Άκου την θάλασσα,
 τα πουλιά.
 Η γη είναι το πιο αισιόδοξο θηλυκό της πλάσης.
 Είναι Μάης και χαμογελά.
 Την ακούς;

Ανοιξε τα μάτια.
 Σειρά σου να δώσεις ζωή στο παιχνίδι μας αυτό.
 Πιάσε το χέρι του διπλανού σου.
 Ξεπέρασε κάθε δισταγμό που κουβαλάς.
 Γυμνή ψυχή και πνεύμα.
 Μιλούν οι καρδιές τώρα.

Βάφτισέ τον με το πιο σπουδαίο μέρος του τόπου αυτού.
 Πες τον Νικόπολη, αν το ανάστημά του είναι αγέρωχο
 και με το άγγιγμά του σου προκαλεί ρίγος.
 Πες τον Κασσώπη, αν γυαλίζουν τα μάτια του σαν του
 αστερισμού και σε μαγνητίζουν.
 Πες τον Ζάλογγο, αν ήρωας δυναμίτης είναι και φλέγεται η ψυχή
 του για ελευθερία
 – εσωτερική κι εξωτερική –.
 Πες τον Μνημείο του ναύτη, αν αρμενίζουν οι σκέψεις του
 και χάνονται στη θέα του Ιονίου
 πριν ακόμη ο ήλιος καλά-καλά ανατείλει.
 Πες τον άγαλμα του Ανδρούτσου, αν με όπλο του τον λόγο και
 την αλήθεια μάχεται για τη δικαιοσύνη,
 για την πατρίδα,
 για τον κόσμο ολάκερο.
 Αν ξέρει πως το να λευτερώσεις ένα έθνος,
 δεν σημαίνει ότι ελευθερώθηκε κι ο κόσμος.
 Πες τον Παντοκράτορα, αν τους ανθρώπους αγαπά
 και δύσκολα τους αποχωρίζεται.
 Αν οι δρόμοι του μέλλοντός του είναι ελπιδοστρωμένοι
 και η καρδιά του ολάνθιστη.
 Πες τον μνημείο του Καρυωτάκη, αν, έστω για λίγο, κατοίκησε
 μέσα του ο πόνος, ο φόβος, η ανασφάλεια. Αν καταφύγιο ζητά
 στις τέχνες κι εκφράζεται με βλέμματα, με νεύματα, με σιωπές.

Βάφτισέ τον
 να ταξιδέψουμε μαζί σε μέρη γνωστά.
 Να πιαστούμε χέρι-χέρι.
 Να κλείσουμε τα μάτια
 και να δώσουμε άλλη αίσθηση
 στο χόμα,
 τον αέρα,
 στους ήχους της θάλασσας.

Μη διστάζεις,
 χαμογέλα
 και πες γλυκά
 «Δώσε μου το χέρι σου!»
 Και που ξέρεις,
 αν όλοι οι άνθρωποι της γης πιάναν γερά τα χέρια,
 θα γινόταν σίγουρα κάτι μαγικό.

Θα 'πλέκαν τέτοιες ιστορίες με τον νου τους
και θα χάραζαν εντός τους τις πιο μεγάλες διαδρομές.
Το είναι τους θα γαλήνευε
και ιδιότητα καμιά δε θα 'χαν.
Έστω για μια στιγμή,
δεν θα 'ταν παιδιά, άνδρες, γυναίκες,
ξένοι, ντόπιοι, χριστιανοί.

Για μια στιγμή θα ήταν όλοι τους το ίδιο.
Ταξιδευτές.